

[Bøgholm.]

til mig: ja vel, af de store lande. Ja, sådan har det været, og delvis er det naturligvis sådan, men i dag er det også en forpligtelse at være et lille land. Det er en forpligtelse, fordi selve eksistensgrundlaget for os er det, der indgår i den politiske kamp landene imellem. Denne forpligtelse er måske i højere grad blevet taget op af repræsentanter fra andre lande end af Danmarks repræsentant.

Den norske udenrigsminister svarede ikke uden grund for nogle dage siden i radioen på et spørgsmål om, hvorfor man mere omtalte Norge ude omkring end Danmark, at det var måske, fordi Norge i højere grad tog stilling. Jeg tror, der ligger noget rigtigt i det. Jeg tror, det er skyggen fra vor fortid, der ikke er så gammel i Danmark, at vi ligesom er bange for at tage stilling, når det gælder udenrigspolitiske spørgsmål. Jeg vil ønske, at dansk politik i højere grad end hidtil vil tage stilling i de store internationale spørgsmål.

Ninn-Hansen: Det er et par gange også under denne debat blevet hævdet fra radikal side, at man står frit, men det er vel allerede på dette tidspunkt af debatten blevet tilstrækkelig klart, at det i hvert fald ikke er over for regeringssamarbejdet med socialdemokratiet, det radikale venstre står frit, men at man er bastet og bundet til socialdemokratiet, som man har været det gennem disse 3½ år.

Det er påvist klart gennem den fælles politik, regeringspartierne har angivet i åbningstalen. Det viser sig vel også derigennem, at selv de bedste radikale mærkesager er der blevet tavshed om. Da den højtærede økonomiminister stod frit i forhold til socialdemokratiet sidste gang vi skulle have arbejdsforhandlinger, fremsatte den højtærede økonomiminister netop på dette tidspunkt af året et forslag om tvungen voldgift. Den højtærede økonomiminister har for ganske kort tid siden erstattet det med en regeringshandling, hvorefter han var med til at give belønning til dem, der havde gennemført ulovlige strejker. Således har det radikale venstre skiftet program, og således er partiet blevet bundet til socialdemokratiet, men derimod

kan jeg forstå, at det radikale venstre står frit i en anden henseende.

Den højtærede finansminister, der jo nu er partiets vimpel og ballast, holdt en tale her i aften, der ganske klart gik ud på, at han advarede over for alt, hvad der hed skattelettelse. Den højtærede finansminister understregede, at man skulle fastholde linjen i statsoverskuddet, og den højtærede finansminister sagde, at dette valg ikke var noget skattevalg. Jeg ved ikke, hvorfor bebrejdelsen mod statsministeren skulle siges så højt og på dette sted, for det kunne kun være en bebrejdelse mod statsministeren, når finansministeren imødegik ham på denne måde. Det er altså den højtærede finansministers standpunkt, at man skal advare mod alt, hvad der kan ændre systemet.

Må jeg spørge den højtærede finansminister: hvad var da meningen med den højtærede finansministers deltagelse i det radikale hovedbestyrelsesmøde den 8. oktober? Den 9. oktober kunne man læse i dagbladet Politiken, at det radikale venstre havde vedtaget et skattereforforslag, der gik ud på, at proportional-skattens undergrænse forhøjes gradvis fra 12 000 kr. til 30 000 kr., at man lemper formuebeskatningen, således at den skattefri formuegrænse skal op fra 60 000 til 100 000 kr., og at der gennemføres en direkte forbrugs-skat, hvor man foreslår 20 pct. på det, som forbruges, efter at skatter og udgifter til uddannelse og sygdom er betalt, og som overskrider 25 000 kr. for forsørgere og 20 000 kr. for ikke-forsørgere.

Hvad er meningen med dette skatteprogram til dette valg, der altså ikke skal være noget skattevalg? Hvad er det radikale venstres mening med det? Må vi få at vide af den højtærede finansminister, om det er advarslen, det gælder, advarslen mod overhovedet at tænke på at lette skatterne og mod, at man ændrer den økonomiske linje, der er regeringens i dag. Er det ønsket om at fremlægge et nyt skatteprogram, der skal være det afgørende, og fra hvornår? Er dette skatteprogram andet end et fata morgana, som det radikale venstre spejder efter i sin ørkenvandring sammen med socialdemokraterne? Er det ikke således, at vi andre og vælgerne har krav på at få at vide, når man udsen-